

p/cco/lo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ซาเซียวอุ่นๆ กับคุณในวันจันทร์

月曜日の抹茶カフェ

มิจิโกะ อาโอยามะ

เซียน

อภิวัดน์ พวงโรส

แปล

ก ร อ ่ าน คี อ ร าก ร ู าน ที่ ส ำ ค ัญ

ฉันคิดว่าฉันชอบทำทางเวลามนุษย์อ่านหนังสือ ฉันคิดว่ามันงดงาม
ทั้งที่เห็นว่าอยู่ตรงนั้น แต่ก็รู้ว่าพวกเขากำลังออกเดินทางไปไหนสักแห่ง
ทั้งที่ร่างกายหยุดนิ่งไม่เคลื่อนไหว แต่ก็สัมผัสได้ว่ามีบางอย่างไหลผ่านอยู่

- มิจิโกะ อาโอยามะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

มาร์เบิลคาเฟ่ คาเฟ่ที่ตั้งอยู่ริมน้ำซึ่งเรียงรายไปด้วยต้นซากุระ
คาเฟ่แห่งนี้เปิดทุกวันอังคารถึงวันอาทิตย์ ปิดบริการในวันจันทร์
มาสเตอร์เจ้าของร้านจึงหากิจกรรมให้แก่ลูกค้าที่ผ่านไปมา ด้วยการเปิด
มัทชะคาเฟ่ขึ้น พร้อมกับเริ่มต้นเรื่องราวสิบสองเรื่อง ที่ผูกร้อยกันไว้
อย่างลงตัว จากโตเกียวถึงเกียวโต จากมกราคมถึงธันวาคม
พนักงานร้านโทรศัพท์ที่มีชื่อที่รู้สึกว่าจะรักไม่เป็นใจให้เธอเลย
เจ้าของร้านชุดชั้นในที่พยายามทำความเข้าใจลูกค้า
คุณย่า เจ้าของร้านขนมเก่าแก่ที่คอยตามดูกิจการของตัวเอง
และชายหนุ่มจากโตเกียวที่มาตามหาขนมถึงเกียวโต
ใครที่เคยอบอุ่นหัวใจจาก โกะไก่อุ่น ๆ กับคุณในวันพฤหัสบดี มาแล้ว
ละก็ ไม่ควรพลาด ซาเซียวอุ่น ๆ กับคุณในวันจันทร์เล่มนี้อย่างแน่นอน

สารบัญ

1	มัทชะคาเฟ่ในวันจันทร์ (มกราคม/โตเกียว)	1
2	จรวดจดหมาย (กุมภาพันธ์/โตเกียว)	19
3	นกนางแอ่นในฤดูใบไม้ผลิแรกแย้ม (มีนาคม/โตเกียว)	31
4	ฝนโปรยกระจับแสง (เมษายน/โตเกียว)	45
5	เฮียวซิงเลื่อนลั่น (พฤษภาคม/เกียวโต)	58
6	นะโกชิโนะฮาระอะ (มิถุนายน/เกียวโต)	76
7	คุนดงและถังชะคุ (กรกฎาคม/เกียวโต)	90
8	เสาะหาเล่มที่ขาดหาย (สิงหาคม/เกียวโต)	98
9	ใต้ต้นสนเดลต้า (กันยายน/เกียวโต)	112
10	จิงโจ้คอยท่า (ตุลาคม/เกียวโต)	127
11	ตึกแต่น้ำข้าวลวงตา (พฤศจิกายน/โตเกียว)	137
12	วันมงคล (ธันวาคม/โตเกียว)	147

1

มัถะดาเพ่ในวันจัันทร์
(มกราดม/ไตเทียว)

คำอธิษฐานไหว้วานขอให้มีความสุขดี ๆ พลังประสานมือเข้าหากัน
ของฉันนั้นส่งไปที่ไหนกันนะ

แต่ที่นั่นก็เป็นศาลเจ้า เช่นนั้น ตอนนี้อธิษฐานไหว้วานพระเจ้า
กระมัง

แต่เดี๋ยวนะ แล้วพระเจ้าที่ว่านี้ อยู่ที่ไหนกัน อีกฟากหนึ่งของ
กล่องบริจาค บนฟ้า

หรือว่า

ถึงจะผ่านมกราคมมากกว่าครึ่งเดือนแล้ว แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉัน
มาไหว้ศาลเจ้า นับตั้งแต่ขึ้นปีใหม่ สรุปคือเป็นการ “มาไหว้ศาลเจ้า
ครั้งแรกของปี” จริง ๆ

ฉันทำงานอยู่ที่ร้านขายโทรศัพท์มือถือในห้างสรรพสินค้า เพราะ
ห้างสรรพสินค้าเปิดตลอดในช่วงขึ้นปีใหม่ พวกฉันเลยไม่มีวันหยุด
ถึงจะเป็นระบบการเข้างานแบบผลัดกันเข้าเป็นเวลาสั้น ๆ แต่คนโสด
โดดเดี่ยวอย่างฉันก็เลือกที่จะเข้าทำงานบ่อยครั้งเพื่อยืดขยายเวลาให้
สตรีและบุรุษผู้มีครอบครัวได้หยุดพักผ่อนขึ้น

ฉันไม่มีแม้เวลาช่วยเตรียมอาหารวันขึ้นปีใหม่! พ่อแม่ก็บ่น

ไม่ขาดปากว่า “ทั้งที่อายุยี่สิบหกแล้ว แต่มีโตะยังไม่แต่งงาน” ก็มันกำลังเป็นช่วงวัยทำงานนี่ เพราะฉะนั้น หนูขอถอนนะ เพราะฉันชอบอะไรที่เป็นเครื่องจักรมาตั้งแต่เด็ก ฉันจึงไม่เกลียดชังงานเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือที่ทำอยู่ปัจจุบัน

แต่เพราะตารางการเข้างานของเดือนมกราคมนั้นต่างจากปกติ ฉันที่ดูเวลาผิดจึงได้ถ่อสังขารมาทำงานเข้าตู่ทั้งที่เป็นวันหยุดแบบนี้ช่างเป็นสภาวะการณ์ชวนให้จิตตก

อ้อ แม้เป็นรุ่งอรุณที่ไม่ต้องตื่นแต่เช้า แอมเมื่อคืนยังเป็นราตรีที่อยู่ยาวได้ถึงดึกแท้ ๆ

ไร้กะจิตกะใจจะถ่อสังขารกลับไปบ้าน ฉันเดินพล่านวนห้างสรรพสินค้าไปรอบหนึ่ง แต่บางครั้งก็มีวันแบบนั้น ไร้เรื่องดีมีแต่เรื่องร้าย ฉันแวะร้านขายเสื้อผ้าตะวันตก ตั้งใจจะไปซื้อควานี้แจ็กเก็ตที่หมายตาไว้ แต่กลับไม่เหลือสักตัว ปรับอารมณ์ใหม่ ย่ำเยื่อนไปยังร้านอาหารจานด่วน ทำซอสมะเขือเทศที่ติดมากับมันฝรั่งทอดละเอียดแซนเสื้อถักนำแขนเสื้อไปซักล้างคราบมะเขือเทศที่อ่างล้างหน้า ความหาผ้าเช็ดหน้าก่อนตระหนักได้ว่าวันนี้ลืมพกมาด้วย

วันอัปโชค ทั้งที่ปกติก็เป็นคนไร้โชคอยู่แล้ว แต่วันนี้กลับเลื่อนระดับเป็นอัปมงคล หรืออาจจะเป็นเพราะฉันยังไม่ได้ไปไหว้ศาลเจ้าครั้งแรกของปีกันนะ ถึงจะต้องใช้เวลาระยะหนึ่ง เดินจากห้างสรรพสินค้าไปศาลเจ้า แต่ฉันก็ตัดสินใจ ตั้งใจไปไหว้ศาลเจ้าแล้วบดเป่าอัปมงคลไปด้วย

ขณะคิดเช่นนั้นพลางเดินทางไปไหว้ศาลเจ้า ฉันก็นึกถึงเรื่องร้าน

---

¹โอเซจิ อาหารวันขึ้นปีใหม่ กินเพื่อความมงคล

มาร์เบิลคาเฟ่ขึ้นมาได้

หากเดินเลียบบแม่น้ำใกล้ศาลเจ้าตรงไปเรื่อย ๆ ที่สุดทิวแถวต้นซากุระ จะเจอร้านเล็กๆ โดดเดี่ยวอยู่ตรงนั้น ร้านนั่งสบายบรรยากาศรื่นรมย์ ผู้จัดการร้านเป็นหนุ่มร่าเริงสดใส การตกแต่งภายในและถ้วยชามดูดีมีรสนิยม และแน่นอน ทั้งชาฝรั่งและกาแฟก็เลิศรส ถึงจะไปได้ไม่บ่อยครั้งเพียงในวันทีเข้ากะเช้า แต่ก็เป็นคาเฟ่ซึ่งฉันโปรดปรานจริงด้วย ในวันอัปโซคแบบนี้ ต้องไปนั่งที่ร้านโปรดเพื่อให้อารมณ์ดีขึ้นเสียแล้ว

ชำเลื่องมองกิ่งก้านเปล่าเปลือยไร้ดอกไร้ใบของต้นซากุระพลางก้าวเดิน

หายใจรดผ้าพันคอสีแดงลายตารางหมากรุกที่พันอยู่รอบคอจนถึงปาก สองมือสอดอยู่ในกระเป๋าเสื้อโค้ตเย็นยะเยือกไร้ความรู้สึก

มองเห็นกันسادร้านมาร์เบิลคาเฟ่จากร่มรื่นของร่มไม้ *อยากกริบเข้าไปแล้วทำตัวให้อุ่น... คิดถึงตอนนั้นเอง* สองเท้าหยุดกึก

วันนี้วันจันทร์ จะว่าไปแล้ว มันคือวันหยุดของมาร์เบิลคาเฟ่ อัปโซคเสียจริง ถ้ารู้ตัวเร็วกว่านี้อีกหน่อย ก็คงไม่ต้องถ่อมาถึงที่นี่ทำไม่ถึงเพิ่งมาคิดได้ตอนที่เกือบจะถึงร้านนะ

ในตอนที่ยืนถอนหายใจเฮือกใหญ่ ตัดใจตั้งใจจะหันหลังกลับไปประตูคาเฟ่ก็เปิดออก

ฉันเพิ่งมอง ผู้หญิงผมสั้นเต่อออกจากร้านเดินมาทางฉัน ดูแล้วท่าทางอายุมากกว่าฉันเล็กน้อย ผมที่ถูกล้อมเป็นสีน้ำตาลซีด้าสองเงาวาววับ

“เอ่อ”

ในตอนที่ยืนสวนกัน ฉันตัดสติใจเอ๋อถาม ผู้หญิงคนนั้น

ส่งสายตาเรียวยาวหันมามอง

“ร้านมาร์เบิลคาเฟ่เปิดด้วยหระอคะ”

หญิงคนดังกล่าวส่งเสียง “อ้า” และหัวเราะเล็กน้อย

“ก็หยุดแหละคะ แต่ก็ไม่ได้หยุด ลองไปดูสิคะ”

เสียงแหบพร่าสบายหู ระหว่งที่คิดว่า ว้าว สุดยอด อยู่
หญิงคนนั้นก็เดินจากไป

ฉันเดินไปถึงร้านตามที่เธอบอก มองเข้าไปด้านในจากทาง
หน้าต่าง เห็นเงาร่างประปรายทั้งที่เคาน์เตอร์และที่นั่งของลูกค้า

ขณะฉันตั้งท่าจะเอื้อมมือไปหาลูกบิด สังเกตเห็นบางอย่างที่ประตู
ที่ป้ายซึ่งเขียนไว้ว่า “^{มาร์เบิลคาเฟ่}マール・カフェ” มีเทพกาวสีขาวยแปะทับตัวอักษร
สามตัวที่เขียนว่า “-ブル” ไว้ แล้วเขียนด้วยปากกาเมจิกสีดำว่า “^{มัทชะ}ツチャ”
เป็น “^{มัทชะคาเฟ่}マツチャ・カフェ”

มัทชะคาเฟ่นั้นหระ เรื่องตลกอะไรกันเนี่ย

หากเป็นการปรับปรุงร้านใหม่ ป้ายร้านก็ออกจะหายากเกินไป
ขณะฉันเอียงคอจ้องน ประตุร้านก็เปิดออก คุณลุงร่างเล็กโผล่หน้า
ออกมาหา

“เชิญครับ”

เมื่อเห็นไฟที่หน้าผาก ก็จำได้ว่าเคยเห็นเขาครั้งหนึ่งที่ร้านมาร์เบิล
คาเฟ่ จำได้ว่าผู้จัดการร้านหนุ่มร่าเริงคนนั้นเรียกเขาว่า “มาสเตอร์”
แต่เขาก็เพียงแค่อ่านหนังสือพิมพ์ที่ฟ้าอ่านอยู่ในเคาน์เตอร์โดยไม่ทำงาน
นั้นอาจจะเป็นเพียงชื่อเล่นก็ได้

ลุงไฟ...มาสเตอร์ก็กล่าว

“วันนี้ เป็นมัทชะคาเฟ่ครับ แค่วันเดียว หากไม่รังเกียจมัทชะ
ก็เชิญได้เลยครับ”

ฉันชอบมีทักษะ มีทักษะลาเต้ มีทักษะพุดดิ้ง ไอศกรีมมีทักษะ ฉันเดินเข้าไปในร้าน โลงอกสบายใจคล้ายได้รับความช่วยเหลือ

นอกจากมาสเตอร์แล้ว ภายในร้านยังมีคู่อีกหนึ่งคู่นั่งอยู่ด้านใน และผู้ชายหนึ่งคนสวมใส่ชุดญี่ปุ่นสีน้ำเงินอยู่ในเคาน์เตอร์ ฉันหย่อนตัวลงตรงที่นั่งด้านหน้า ถอดเสื้อโค้ตออก

โล่งใจได้ในท้ายที่สุด ทั้งร่างกาย ลึน และดวงตาโหยอยากต้องการสีเขียวอมชมพูของมีทักษะลาเต้หวาน

“ยินดีต้อนรับครับ”

ชายในชุดญี่ปุ่นวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะพลังงานเย็นเมนูมาให้บนกระดาดญี่ปุ่นที่อยู่บนกระดาดแข็ง เขียนด้วยฟูกันไว้ดังนี้

โคยะ² หนึ่งพันสองร้อยเยน

อุสุยะ³ เจ็ดร้อยเยน

เสิร์ฟพร้อมขนมญี่ปุ่น

เอาแล้วไหมล่ะ

ไม่ใช่พวกมีทักษะลาเต้หรือมีทักษะพุดดิ้ง แต่เป็นมีทักษะของจริง ชงจริงชงจัง

“...เอ่อ มีแค่นี้หรือคะ”

“ครับ”

ทั้งที่เดินมารับออเดอร์แต่ ๆ แต่สีหน้าไร้อารมณ์กลับมองไป

²ซาเซียวเข้มข้น ใช้ปริมาณซาเซียวในการชงมากกว่าอุสุยะถึงสองเท่า

³ซาเซียว ใช้ปริมาณซาเซียวในการชงประมาณสี่กรัม

ทางอื่น คางเรียวยาว จมูกได้รูป ดูแล้วน่าจะอายุมากกว่าฉันสักห้าปีได้ อิริยาบถคุ้นชินกับการสวมใส่ชุดญี่ปุ่น รูปลักษณ์ประหนึ่งนายน้อยหนุ่มม วางท่าเล็กน้อย

นายน้อยหนุ่มหันหน้ามองทางอื่นขณะรอคำตอบจากฉัน ฉันก้มลงมองเมนู ถึงจะไม่มีพุดดิ้ง แต่ขนมญี่ปุ่นก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร ฉันไม่รู้ ความแตกต่างของโคยะกับอุสุฉะ แต่อันที่แพงกว่าต้องอร่อยกว่าแน่ ไหนๆ ก็เพิ่งไปไหว้ศาลเจ้าครั้งแรกของปีมาทั้งที ก็กินหรูเพื่ออิชิซุวาน โชคตกมาให้สมกับเป็นปีใหม่เสียหน่อยก็แล้วกัน เพื่อสร้างกำลังใจให้ตัวเอง “งั้น ขอโคยะคะ”

ฉันตอบพลางเงยหน้าขึ้น สายตาดกตต้องสบกันพอดี นายน้อยหนุ่มรีบหันขวับหนี พิมพ์ไปด้วยเสียงทุ้มต่ำ “โคยะนะครับ” รีบเดินเข้าไปในเคาน์เตอร์อย่างรวดเร็ว

ไม่เห็นต้องรังเกียจขนาดนั้นเลย ฉันจิตตกเพราะท่าทางรังเกียจ อย่างเปิดเผยของเขา ไม่น่ามาเลย ฉันกวาดสายตามองรอบร้าน

มาสเตอร์กางหนังสือพิมพ์ที่ฟ้าอ่านอยู่ในเคาน์เตอร์ เหมือนกับตอนนั้นเลย

คุ้รักแลกเปลี่ยนบทสนทนาด้วยสัมผัสเสียงแผ่วเบา ทั้งสองยังดูหนุ่มสาวเมื่อมองจากไกลๆ แต่เมื่อลองมองดูดี ๆ ก็รู้ว่าช่วงวัยอย่างเข้าปลายสามสิบแล้ว ที่นี้วนางของทั้งสองมีแหวนอย่างง่าย ๆ สวมอยู่ สามีภรรยาฉันหรือ

ดีจัง สายสัมพันธ์เชื่อมั่นในกันและกันมั่นคง สักวัน ฉันก็จะพบกับใครสักคน ตกหลุมรัก แล้วเป็นแบบนี้...

มาสเตอร์โน้มตัวจากเคาน์เตอร์ ชวนฉันที่มองคุ้รักอย่างเพลิดเพลิน “ฝ่าฟันคอตครับ”

“อ๊ะ ฉันก้มลงมอง ผ้าพันคอที่วางไว้บนตักม่วงยับอยู่บนพื้น พอฉันหยิบขึ้นมา มาสเตอร์ก็सानบทสนทนาต่อ

“มาใช้บริการร้านบ่อยหรือครับ”

ถ้าถามว่ามาใช้บริการร้าน ก็หมายความว่า เป็นเจ้าของร้านจริงๆ

“นาน ๆ ครั้งค่ะ ทั้ง ๆ ที่วันนี้เป็นวันหยุด แต่ฉันกลับeldoมาทำงาน จัดร้านแบบนี้ด้วยหรือคะ หนึ่งวันมันจะคาเฟ่ อะไรแบบนี้”

“อืม วันหยุดหรือหลังร้านปิด นาน ๆ ที่ก็มีอีเวนต์บ้าง”

ไม่เคยรู้มาก่อนเลย ทั้งที่มาร์เก็ตคาเฟ่เป็นร้านที่พิเศษมากแท้ ๆ แต่กลับไม่มีโฆษณา เอสเอ็นเอส⁴ ก็ไม่เล่น

“ไม่โฆษณาผ่านแฟนเพจหรืออินสตาแกรมหรือคะ ยิ่งจัดงานอีเวนต์ก็ยิ่งแล้วใหญ่ ทั้งที่ถ้าโฆษณา ร้านก็น่าจะมีลูกค้ามาเยอะขึ้นแท้ ๆ”

มาสเตอร์ยิ้มที่มุมปากข้างหนึ่งแล้วทำเสียงที่ ๆ ขึ้นจุมูก

“มาโดยไม่ได้ตั้งใจหรือไม่รู้ สนุกกว่าเป็นไหน ๆ เหมือนกับคุณตอนนี้ไง”

“โชคชะตา อะไรแบบนี้หรือคะ”

ฉันถาม มาสเตอร์ยกนิ้วชี้ขึ้น “ก็...ประมาณนั้น”

“ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสิ่งของ หากได้พบกันครั้งหนึ่งก็เป็นโชคชะตา โชคชะตานั้น ก็เหมือนเมล็ดพันธุ์นั้นแหละ จะเล็กหรือจะดูจืดชืด แต่เมื่อปลูกไปก็กลายเป็นดอกไม้งามหรือผลไม้อร่อย เป็นของที่คาดไม่ถึง แม้ยังเป็นเมล็ดอยู่”

ฉันนึกถึงเรื่องเสื้อแจ็กเก็ตที่ขายหมด แล้วเปิดประเด็นขึ้น

---

⁴ย่อมาจาก Social Network Service เป็นรูปแบบของเว็บไซต์ในการสร้างเครือข่ายสังคม สำหรับผู้ใช้งานในอินเทอร์เน็ต

“แต่มันก็มีเรื่องว่า ทั้ง ๆ ที่เจอกันแล้วครั้งหนึ่ง แต่กลับจบลงไป ทั้งที่ยังไม่มีอะไรเติบโตด้วยนี่คะ”

“ไม่ใช่ไร้โชคชะตา แบบนั้นนะ คือโชคชะตาที่ได้เจอกันครั้งหนึ่ง ต่างหาก เหมือนกับกินเมล็ดทานตะวันนั้นแหละ กินเข้าไปแล้ว รวมเป็นหนึ่งกับร่างกายไปแล้ว ประสบการณ์การกินอาจกลายเป็น ความสัมพันธ์สักรูปแบบ เชื่อมต่อกันในครั้งต่อไปก็ได้”

เมล็ดทานตะวัน ขณะกำลังคิดว่าฉันไม่เคยกิน มาสเตอร์ก็ ผุดรอยยิ้มขึ้น

“กินะ วันนี้ไม่ได้จัดเอากำไร แค่ทำไปขำๆ เท่านั้น เพราะฉัน ลูกค้าจะมาหรือไม่มาก็ไม่เห็นเป็นไร ยินดีต้อนรับ สุ่มห้ชะคาเฟ ในวันจันทร์!”

จะเป็นแค่เรื่องขำขันจริงๆ หรือ

ระหว่างที่ทำเสียงอิมอยู่ นายน้อยหนุ่มก็เดินกลับมาพร้อม ถาดสี่คำ

“ขอโทษที่ให้รอครับ โดยจะครับ ขนมญี่ปุ่นจะเป็นคั่นโบตัน⁵ นะครับ”

ลุ่มเสียงสำเนียงตะวันตก รู้ได้ทันทีว่าเป็นคนแถบคันไซ⁶

ขนมที่มีชื่อว่าคั่นโบตัน ถูกห่อด้วยแผ่นแป้งสีชมพูสวย ใจกลาง กลีบดอกประหนึ่งระบาย เมฆเกสรดอกไม้สีเหลืองให้ได้เห็น

“ดีจังเลยนะครับ ตรงจุดที่ดอกตูมพยายามผลิบาน ขณะอดทน ก้าวข้ามผ่านฤดูหนาวที่โหดร้าย ดีมากเลยนะครับ”

⁵ ขนมญี่ปุ่นชนิดหนึ่ง มีรูปร่างเป็นดอกโบตัน กินคู่กับน้ำชา

⁶ ภูมิภาคคันไซ ประกอบไปด้วย 7 จังหวัด ได้แก่ เฮียวโงะ เกียวโต โอซะกะ ซิงะ นะระ วะกะยะมะ และมีเอะ

มาสเตอร์กล่าว เอี้ยวตัวกลับเข้าไปในเคาน์เตอร์แล้วอ่านหนังสือพิมพ์ต่อ

สามีภรรยาลุกขึ้นจากที่นั่ง นายน้อยหนุ่มเดินกลับไปที่เครื่องคิดเงิน ฝ่ายภรรยาจ้องกล่องขนมเรียงรายอยู่ข้างเครื่องคิดเงินซื้อหนึ่งกล่อง แล้วทั้งสองจึงออกจากร้านไป ภายในร้านที่เหลือเพียงสามคน ฉันชื่นชมดอกไม้บสวยามของขนมญี่ปุ่นอยู่คู่หนึ่ง

โดยฉะที่วางอยู่ด้านข้าง ตรงตามชื่อเสียงเรียงนาม หนา ชั้นเขียว พอลองถือถ้วยชาขึ้นด้วยสองมือ ให้สัมผัสเหนียวเหน็ดเหมือนสีที่ใช้ทา เพิ่งเคยเห็นอะไรแบบนี้เป็นครั้งแรกเลย

วินาทีที่จรรถริมฝีปากจิบครั้งแรก ขณะคิดว่าจะอร่อยแค่ไหนฉันก็ติดถ้วยชาออกจากปากอย่างไม่ได้ตั้งใจ

แหะ เสียงประหลาดหลุดลอดออกจากปากที่กลืนไว้ได้ไม่สุด ไม่ใช่เสียงดังอะไรขนาดนั้น แต่มันก็ก้องดังอย่างประหลาดในร้านเงียบจนไร้ผู้ให้บริการ

เข้ม ไม่ใช่ชมหรือฟาด ไม่รู้ว่าต้องอธิบายด้วยคำไหน รสชมเข้มข้นที่ฉันไม่รู้จัก “มันต้องกินขนมก่อน” มาสเตอร์หัวเราะ ฉันรีบร้อนหันครึ่งค้นโบตันด้วยที่ตัดขนมญี่ปุ่นแล้วใส่ปาก ฉันอยากจะกินด้วยท่วงท่าที่ดูสง่ากว่านี้ แต่ช่วยไม่ได้

หลังจากรับรสหวานของขนมญี่ปุ่นในปาก ฉันลองอีกครั้ง รู้สึกเหมือนว่าจะทนได้ดีกว่าเมื่อครู่อยู่หน่อย ฉันคิดว่าหากเข้าใจรสชาติลึกซึ้งนี้ได้ก็คงจะดี แต่อย่างที่คิด ยากหยั่งถึง นี่มันคือการทรมานตนแบบไหนกัน ฉันตกตะลึงคิด พอลองคิดว่าต้องเสียหนึ่งพันสองร้อยเยนจะเหลือไว้ก็กระไรอยู่

ฉันดื่มน้ำอีก ๆ จากถ้วย ได้ยินเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดัง

มาจากในเคาน์เตอร์ นายน้อยหนุ่มรีบร้อนหยิบสมาร์ทโฟนขึ้น

“เอ๊ะ เอ้”

นายน้อยหนุ่มกดปุ่มจิ้มๆ หน้าจอด้วยท่วงท่าร้อนรนเร่งรีบ ฉับพลัน
ส่งเสียงเรียกอย่างไม่ได้ตั้งใจ

“สวัสดีขึ้นด้านบนคะ”

“สวัสดีคืออะไรครับ”

นายน้อยหนุ่มส่งสายตาขอความช่วยเหลือ

“จิ้มไปที่หน้าจอค้างไว้ แล้วก็เลื่อนขึ้นด้านบนคะ”

นายน้อยหนุ่มที่ดูเหมือนจะรับสายได้ทันเวลา เริ่มคุยกับคู่สนทนา
ด้วยท่าทางโล่งอก “อืมๆ เปล่า ผมไม่ได้โทรไป”

รับโทรศัพท์ที่ไม่เป็น ผลออกดีโทรไปหาใครสักคนโดยที่ไม่รู้ตัว
เห็นได้บอຍในผู้เริ่มใช้สมาร์ทโฟน

ฉันนมอีกครึ่งของคันโบตันไว้ในปาก รีบดื่มโดยจะที่เหลืออยู่
ให้หมดอย่างเอาเป็นเอาตาย

ทั้งที่เลือกอันที่แพงกว่าเพื่อให้กำลังใจตัวเองแท้ๆ วันนี้ช่างเป็นวัน
อัปโชคเสียจริง

มาสเตอร์เอ่ยถามนายน้อยหนุ่มที่วางสายแล้ว

“พ่อหรือ”

“ครับ เหมือนเจ้านี่มันจะโทรไปหาเองนะครับ พ่อก็เลยโทร.
กลับมา”

นายน้อยหนุ่มใช้สมาร์ทโฟนอย่างแค้นเคือง

“ผมเพิ่งเปลี่ยนจากโทรศัพท์แบบฝาพับเมื่อสองอาทิตย์ก่อนเอง
แต่ใช้ยากจนน่าโมโหเลยละครับ เดี่ยวก็อัปเดต เดี่ยวก็นั้น เดี่ยวก็
นี้ น่ารำคาญ พอทำตาม แอปพลิเคชันก็หน้าตาเปลี่ยนไปใช้ยากกว่าเก่า

ทั้งที่ซื้อรุ่นล่าสุดมาแท้ ๆ”

ฉันพูดออกไปอย่างอดรันทนไม่ได้

“สมาร์ทโฟนนะ มันจะไม่มีวันสมบูรณ์แบบอยู่แบบนั้น ตั้งแต่
วันแรกจนถึงวันสุดท้ายนั่นแหละค่ะ”

ทั้งมาสเตอร์และนายน้อยหนุ่มหันหน้ามาทางฉันพร้อมกัน

“ฉันทำงานเกี่ยวกับสมาร์ทโฟน เพราะงั้น ทุกวันฉันถึงสัมผัส
ได้ว่าโลกของสมาร์ทโฟนนะ มันไม่เคยหยุดนิ่งเลย เดี่ยวก็มีไวรัสใหม่
เดี่ยวสัณญาณก็ไม่เสถียร เดี่ยวความต้องการของโลกก็เปลี่ยนไป
สมาร์ทโฟนเลยจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปที่ละเล็กทีละน้อยเพื่อตอบสนอง
ความเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมยังไงล่ะคะ”

“นั่นสินะ” มาสเตอร์พยักหน้า ฉันเครื่องติดพูดต่อ

“ถึงจะน่าเสียดาย ที่บางครั้งการอัปเดตก็ทำให้เครื่องรวน แต่ถ้า
มองในระยะยาว มันคือความผิดพลาดเล็กน้อยที่ค่อย ๆ สะสมเพื่อพัฒนา
สมาร์ทโฟนให้ดีขึ้นยังไงล่ะคะ ไหนจะได้ลองสิ่งใหม่ ไหนจะทำอะไร
ใหม่ ๆ ได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนเครื่อง ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องที่พิเศษมาก
เลยละ เหมือนกับมันมีชีวิตไม่มีผิด ฉันมักคิดเสมอว่า ให้ตายเถอะ
แก่นี่มันน่ารักจริง ๆ”

พอพูดถึงตรงนั้น ฉันตระหนกยกมือขึ้นปิดปาก

พูดมากเกินไปแล้ว พอเป็นเรื่องสมาร์ทโฟนที่ไร ลงอีกรอบนี้
ทุกที เป็นนิสัยเสียของฉัน

นายน้อยหนุ่มหลุบตาต่ำ พูดเบา ๆ

“...คิมโอฮูซู⁷ มั้ยครับ”

⁷ อีกชื่อเรียกหนึ่งของอุสุจะ

“โออุสุเหรอคะ”

“อุสุจะนะะครับ มัทจะมีฟองที่คนธรรมดาंनाจะคุ่นชินมากกว่า
คิดว่าน่าจะดีม่ง่ายกว่าครับ เซอร์วิสตอบแทนที่สนวนวิธัรับโทรศัพทให้”

มาสเตอร์มองมาทางฉัน พุดออกมาอย่างสบายๆ

“ไปขอคูตอนชงซาลิ”

“จะดีเหรอคะ ฉันอยากดูพุดีคะ”

ฉันโน้มตัวไปข้างหน้า นายน้อยหนุ่มพยักหน้าเล็กน้อย มาสเตอร์
พับหนังสือพิมพ์ลงหัวเราะ

“ดีมาก รู้จักคำนี้หรือเปล่า ‘ความร่าเริงกับโชคนะ เป็นของคู่กัน’”

“คำของใครกล่าวไว้เหรอคะ”

“ผมเอง”

มาสเตอร์พุดหัวนๆ ถือหนังสือพิมพ์เดินไปที่ชั้นเก็บนิตยสารข้าง
เครื่องคิดเงิน ช่างเป็นคนที่เข้าใจยากเสียจริง

ผ่านไปครู่หนึ่ง นายน้อยหนุ่มถือถาดและกาเดินออกมา วางไว้
ด้านหน้าตัวเองที่ยืนอยู่อีกด้านหนึ่งของโต๊ะ ด้านบนถาดวางเรียงเคียง
ถ้วยชาคือ อุปรกรณ์คนซา ตักซา และกรองซา ดูเหมือนว่าถ้วยชาเปล่า
จะผ่านการอุ่นน้ำร้อนมาแล้ว ปลายของที่คนซาขึ้นเป็ยก

“เงินจะเริ่มแล้วนะครับ”

ก่อนอื่น นายน้อยหนุ่มใช้ที่ตักซาซึ่งหน้าตาเหมือนอุปรกรณ์
ทำความสะอาดหูขนาดใหญ่ ตักผงมัทจะขึ้นมาหนึ่งช้อนครึ่งแล้วใส่
ลงไปนัที่กรองซา ใช้สันด้านหลังของที่ตักซาบดก้อนซาเบาๆ ให้ละเอียด
เทน้ำร้อนลงบนผงซาช้าๆ แล้วใช้ที่คนซาตีซาในถ้วย

“เราจะคนซาไปหน้า หลัง หน้า ให้เหมือนกับเขียนตัวอักษร
เอ็มครับ”

“เอ็ม หมายถึงตัวเอ็มในภาษาอังกฤษหรือคะ”

“ครับ”

นายน้อยหนุ่มตกใจกับคำถามฉับ ฉับถามต่อ

“ตอนที่ยังไม่รู้จักตัวอักษรภาษาอังกฤษ ต้องอธิบายยังไงคะ เซนโนริคิ^๑ อะไรแบบนี้”

นายน้อยหลุดซ้ำ

“นั่นสินะครับ ไม่เคยคิดเหมือนกัน”

...เอ้

ผู้ชายคนนี้ทำหน้าตาน่ารักได้ขนาดนี้เชียวน่า จะยิ้มให้บ่อยกว่านี้เสียหน่อย

สัมผัสหวานละไมคล้ายไอศกรีมละลายละมุนในอก ตายแล้วอะไรกัน ความรู้สึกนี้

นายน้อยหนุ่มขยับที่คนซาเป็นพันปลารวดเร็ว สัมผัสผิวหน้าของมันเป็นเบา ๆ เพื่อตีฟองขนาดใหญ่ให้แตก จุ่มลึกลงลงไปใถ้วซาอีกครั้ง

“สุดท้ายก็ลากซ้ำ ๆ เป็นตัวอักษรโนะ^๑ ครับ”

นายน้อยหนุ่มยกที่คนซาขึ้นจากใจกลางของถ้วซา กล่าวด้วยความดีใจอย่างบอกไม่ถูก

“เซนโนริคิก็อาจพูดว่าตัวอักษรโนะเหมือนกันนะครับ”

ในที่สุดก็ยอมมองตากันเสียที แต่ครั้งนี้กลับเป็นฉันที่ไม่สามารถสบตาเขาตรง ๆ ได้ จนต้องกลอกตาไปมา

^๑ Sen no Rikyū (ค.ศ. 1522-ค.ศ. 1591) บุคคลทางประวัติศาสตร์ มีอิทธิพลอย่างมากต่อการชงชาในแบบญี่ปุ่น

^๑ ตัวอักษร ๑ อ่านว่า “โนะ” ซึ่งมีรูปร่างเป็นวงกลมโค้งเข้าด้านใน

นายน้อยหนุ่มกลับเข้าไปในแคว้นเตอร์ ถือจานใส่ขนมญี่ปุ่นกลับออกมา “ยูกิอุซางิ¹⁰ ครับ” เขากล่าว วางไว้บนถาด ขนมโมจิ¹¹ สีขาวดูราวกับจะกระโดดโลดเต้นอยู่บนภูเขาหิมะ

ฉันละเอียดรสยูกิอุซางิซึ่งซึกั ต้มอุสุยะตาม เลิศรส รสหวานละเอียดอ่อนของขนม ผสมเข้ากับกลิ่นละมุนขึ้นจมูกของชา เป็นลำดับการกินที่จะช่วยดึงรสของกันและกันออกมาได้อย่างโดดเด่น

หัวใจอ่อนคลาย สบายใจได้ในท้ายที่สุด

“แค่มีเซอริวิสแบบนี้ก็ดีใจแล้วล่ะ ฉันโชคไม่ค่อยดี ปกติก็มีแต่เรื่องร้ายๆ วันนี่ก็เหมือนกัน ไหนจะดูตารางงานมิด ไหนแจ็กเก็ตที่เล็งไว้ตันขายหมด แล้วแถมยังทำขอสมะเขือเทศหอกอีก ละเหะไปหมดเลยล่ะ”

นายน้อยหนุ่มที่นั่งฟังอยู่เอียงคอเล็กน้อย

“...แบบนี้ ไม่ใช่โชคร้ายหรอกครับ”

“เอ๊ะ”

“ก็แค่ซุ่มซ่ามเองไม่ใช่เหรอครับ”

สีหน้าซึ่งขังจริงจัง ทั้งที่อุตส่าห์ยอมเปิดใจแท้ๆ แต่กลับคล้ายถูกทิ่มแทงด้วยเข็ม หรือฉันจะโดนเกลียดจริงๆ นะ แต่กระนั้นนายน้อยหนุ่มก็กล่าวต่อ

“ไม่ได้อัปโชคเลยสักนิดเดียว แค่ได้ทำงานที่ชอบจนพูดคุ้ยได้ เราร้อนเป็นจริงเป็นจังแบบนี้ ก็ถือว่าโชคดีมากแล้วไม่ใช่เหรอครับ ผมคิดว่าสมาร์ตโฟนที่ได้รับความรักขนาดนั้นก็คงมีความสุขด้วยเช่นกัน”

...สมาร์ตโฟนมีความสุขขึ้นหรือ

¹⁰ ขนมญี่ปุ่นชนิดหนึ่ง มีรูปร่างเป็นกระต่ายสีขาว

¹¹ เป็นอาหารชนิดหนึ่งของญี่ปุ่น ทำจากข้าวเหนียว

ฉันไม่เคยคิดแบบนั้นเลย ว่าสมาร์ตโฟนจะรับรู้ได้ถึงความมุ่งมั่น
ทุ่มเทของฉันและจะมีความสุข แต่แค่หากมองจากภายนอกแล้วรู้สึก
แบบนั้น แค่นั้น ฉันก็รู้สึกเหมือนได้รับการตอบแทนแล้ว

อีกอย่าง แบบนี้เอง ฉันแค่ซุ่มซ้าม ก็คงต้องเป็นแบบนั้น
ไม่เกี่ยวอะไรกับโชคร้าย น้ำตาไหลออกมาพร้อมกับเสียงหัวเราะ ฉันดีใจ
ฉันดีใจมาก

ฉันสอดมือควานเข้าไปในกระเป๋า ตั้งใจหาอะไรมาเช็ดน้ำตา
อ้อ วันนี้ลืมเอาผ้าเช็ดหน้ามานี่นา

ในตอนนั้นเอง บางอย่างถูกยื่นมาตรงหน้า ผ้าเช็ดมือสีน้ำเงิน
ที่ถูกพับอย่างเป็นระเบียบ นายน้อยหนุ่มหันมองไปทางอื่น สีหน้าตั้งเขม็ง
มองดี ๆ ก็เห็นใบหูแดง ๆ

“อะ...ขอบคุณค่ะ”

ฉันรับผ้าเช็ดมือมา “เดี๋ยวผมเอาขยะไปทิ้งก่อนนะครับ” นายน้อย
หนุ่มกล่าวกับมาสเตอร์แล้วเดินออกไปข้างนอก

ที่ผ้าเช็ดมือปักคำว่า “吉^{คิฉี}” ไว้ด้วยด้ายสีขาว อะไรกัน สีน้า
น้ำโชคงั้นหรือ

“อ๊ะ ใช้ด้วยอะ ผมให้เป็นของขวัญเองแหละครับ”

มาสเตอร์ซึ่งอ่านนิตยสารรายสัปดาห์ต่อจากหนังสือพิมพ์กล่าว

“ปักชื่อไว้ให้ด้วยนะ ตัวอักษร 吉 จากชื่อ 吉平 เป็นมงคลดี
ใช้มั้ยละ เขาเป็นลูกชายคนเดียวของร้านน้ำชาฟุคุอิโด 福居^{ฟุคุอิ} ที่หมายถึง
มีโชค^{คิ} ฟุคุอิ คิปปะ ชื่อเหมือนโชคดีเดินได้”

¹² 吉 แปลว่าโชคดี

¹³ 福居 เขียนด้วยตัวอักษร 福 ซึ่งหมายถึงโชคดี โชคลาก ฯลฯ และ 居 ซึ่งหมายถึงอยู่ มี ฯลฯ

ชื่อคุณคิปปังงันหรือ

โชคดีจังที่ลืมนำเช็ดหน้า ฉันคิดต่อ

ถ้าหากได้ซื้อเสื้อแจ็กเก็ตตัวโต ฉันอาจกลับบ้านไปทั้งแบบนั้น
เลยก็ได้ อันที่จริง หากฉันไม่เข้าใจผิดว่าวันนี้ต้องมาทำงาน ฉันก็คง
ไม่มาที่นี่ตั้งแต่แรก พูดอีกอย่าง ความซุ่มซำของฉันเป็นสิ่งที่นำพาฉัน
มาที่มัทชะคาเฟ่แห่งนี้ ฉันนี่โชคดีสุดๆ ไปเลยไม่ใช่หรือไง

ถ้าฉันมาที่นี่อีก จะได้เจอเขาหรือเปล่านะ

ฉันสอบถามมาสเตอร์

“จะทำมัทชะคาเฟ่อีกเมื่อไหร่คะ”

“ฮีม แคว้นนี้เท่านั้นแหละ ก็ฟุคุอิโดนะ อยู่ตั้งเกี่ยวโต เขามา
โตเกี่ยวเป็นครั้งแรก เป็นตัวแทนพ่อเข้าร่วมการประชุมเท่านั้นเอง พงุ่นนี้
ก็กลับเกี่ยวโตแล้ว”

...อะไรกัน งั้นหรือ จะไม่ได้เจออีกแล้วหรือ

เป็นไงล่ะ โชคร้ายสุดๆ จริงด้วย

ฉันกำลังจะผิดหวัง แต่ก็คิดขึ้นใหม่

ถ้าอยากเจอ ไปเจอก็พอแล้วนี่ ฉันที่เดินทางมาที่นี่ จะต้องได้รับ
เมล็ดพันธุ์แห่งโชคชะตาแล้วแน่ ฉันแค่ทุ่มเทพยายามเพื่อให้มันเติบโต
ก็พอแล้ว

ฉันประสานมือ แกล้งทำเป็นเหมือนเท้าคาง

ขอให้ได้เจอคุณคิปปังอีกครั้ง ขอให้มันเรื่องดี ๆ เกิดขึ้น ระหว่าง
สองมือที่กดประสาน ฉันหลังรินคำอธิษฐานลงไปใต้อุ่นของเรือนกาย
จริงด้วย พรารถนาที่ต้องการ ฉันอธิษฐานมันกับมือคู่นี้เอง

“แต่เห็นบอกว่า”

มาสเตอร์เปรยพลางพลิกหน้านิตยสารรายสัปดาห์

“จะเปิดร้านสาขาที่โตเกียว แล้วเขาก็จะเป็นผู้จัดการสาขานั้น
เลยจะย้ายมาที่นี่คนเดียวตอนฤดูใบไม้ผลินะ”

คำอธิษฐานผลิบานต้นอ่อนภายในมือที่ประสานกันอยู่ ฉัน
ประสานสองมือให้แน่นขึ้น

ไม่เป็นไร ฉันนะ โชคดีที่สุดไปเลย

ทดลองอ่าน